

MUN LIFA, MUN DEYJA

MUN LIFA, MUN DEYJA

Tólf umferðir frá þögn til hávaða

SAMSKIPTI

Þeir fyrstu sem áttu samskipti voru frummenn án fata.

Þeir fyrstu sem upplýstu voru frummenn með föt, og blaðamannaskírteini.

Enn frummenn.

Ekkert hefur breyst.

Nema að þeir fyrri þurftu að lifa lífið af.

Þeir síðari hafa lífsviðurværi af því að færa þá sem lifðu af aftur til lífsins.

Hér er enginn tími fyrir rökræður eða gagnrýni.

Ég hef aldrei stundað hvorugt.

Það sem ég vil gera er að segja frá mannfræðilega muninum á þeim tveimur, með sögum.

Fyrsta sanna form samskipta — og hér munu allir stökkva upp úr sætum sínum — er þögnin.

Á undan orðinu.

Á undan röddinni.

Á undan bendingunni.

Á undan líkamsstöðunni.

Þögnin hefur alltaf mælt greind manneskju eftir getu hennar til að vinna úr og ákveða.

Aldrei öfugt.

Og mennirnir, saman komnir, þögðu.

Horfðu á stjörnurnar.

Hið óhlutbundna.

Hið ímyndaða.

Þar til hópur kvenna, í fjarska — vissar um að þær væru einar — fór að tala sín á milli.

Lágar raddir.

Stýrður tónn.

Stýrður taktur.

Skipuleg hrynjandi.

Sérhvert orð vandlega staðsett.

Ekkert skilið eftir tilviljuninni.

En fyrsta lexían sem þögnin skildi eftir hjá mannkyninu er ekki innri hlédrægni.

Hún er aðferð.

Síðasta vígið innan sérhvers rýmis þar sem raunverulegar ákvarðanir eru teknar.

Og hávaðinn inni í þögninni er það eina sem aldrei vantar.

Hann kemur innan frá.

Tilfinningalegur og vitsmunalegur.

Rökrænn og skynsamlegur.

Eðlislægur og ástúðlegur.

Allt í einu.

Þau einu sem eru raunverulega fær um að ráða við hann eru, sem fyrr, konurnar.

Svo heilar, svo virkar, að þeim var líka falið það verkefni að bera æxlun mannsins áfram.

Allt annað sem ég hef ekki fjallað um hér læt ég eftir reynslu hvers og eins.

Það er besti hlutinn af því sem við erum.

UPPLÝSINGAR

Upplýsingar minna mig á leik sem við lékum sem börn.

Allir í hring.

Sá fyrsti hvíslar orði í eyra þess næsta.

Það gengur niður röðina í gegnum tólf manns.

Það sem kom út hinum megin var venjulega hlátrasköll.

Leikinn mátti leika með einu orði eða heilli setningu.

Þetta er það sem myndi gerast.

Byrjaðu á MUN LIFA.

Tólf umferðum síðar var orðið sem kom út hinum megin MUN DEYJA.

Byrjaðu á VIÐ VISSUM ÖLL AÐ HANN MYNDI LIFA.

Tólf umferðum síðar kom það til baka sem ALLIR VISSU AÐ HANN VAR DÁINN.

ÚTFÖRIN ÁKVEÐIN ÞANN 12. KL. 12:00.

HA HA HA HA.

Það er nákvæmlega þannig sem ég horfi á fjölmiðlana flytja upplýsingar í dag.

Sama upphafslínan í frétt, sögð á ólíkan hátt af hverjum miðlinum á fætur öðrum.

Það sem við höldum að væri barnaleikur er beiskur sannleikur atvinnugreinar þar sem ekkert er eftir sem skilur blaðsöluturn frá ritstjórn.

Á endanum eiga þessir tveir hlutir einn þráð sameiginlegan.

Þeir eru báðir börn sama frumstæða upprunans.

Það þarf bara að líta á hvernig fólk klæðir sig.

Eitt að lokum, svo enginn misskilji.

Ég held því ekki fram að ég sé síðasti maðurinn á jörðinni.

Aðeins næstsíðasti.

Sá síðasti er enn niðri í röðinni, hvíslandi í eyra einhvers.

Góða lesningu.

Ferdinando

© 2026 Ferdinando Frega — Allur réttur áskilinn. Gillette Audio —
höfundarréttarskráning í Bandaríkjunum í vinnslu.